Як в сумерки вечірній дзвін
Під тманний вечір сумно дзвонить…
Як з вітром в полі плаче він,
В дубровоньці як тяжко стогнеть…
Тоді душа моя болить,
Від смути плачу по невірній,
А думка все туди летить,
Де вперш почув я дзвін вечірній,
Де вперше так я полюбив
Поля привольні та діброви,
Де вперше світ і радість вздрів
Та карі очі й чорні брови!
Проснеться все в душі тоді,
Вечірній дзвін усе розбуде;
Сльоза проб’є і від нудьги
Душа всі радості забуде.
О! Тяжкий, дзвоне, твій привіт
Тому, хто милої не має…
Душа болить, і меркне світ,
А серце пуще заниває…